

Hồi 82 - Tây Du Ký - Nguyên Tác : Ngô Thừa Ân

Thử Tinh ép Đường Tăng Hành Giả cứu Sư Phụ

Khi ấy ba anh em đăng vân qua phía Nam, con ngựa cũng bay theo nữa (bởi cốt nó là rồng).

Giây phút bay ngàn dặm tới hòn núi kia .

Tôn Hành Giả nói:

- Anh em mình đồng nhảy xuống chót núi, để một mình Bát Giới kiểm coi động Vô Đề tại đâu, sẽ kiểm thế cứu thầy mớiặng .

Nói về Bát Giới vỗ tay nhảy xuống trước, đi theo đường mòn ước chừng năm sáu dặm, xảy thấy hai đứa nữ quái đương khiêng nước, đầu nó đội mào cao một thước hai, Bát Giới xóc lại kêu lớn rằng:

- Yêu quái, yêu quá!

Hai con nữ quái nổi giận nói rằng:

- Hòa Thượng này vô lễ quá, mình là người lạ vô can, sao nó dám kêu rằng yêu quái. Vả lại nó đi tay không chẳng có binh khí chi mà sợ, hãy đập đòn gánh trên sọ nó cho nó biết chừng .

Bàn luận với nhau rồi lấy cây khiêng nước đập trên đầu Bát Giới lớp lớp.

Bát Giới mắc làm phách đi tay không, nên chẳng dám cự, túng phải mang đầu chạy lên núi.

Khi ấy Tôn Hành Giả đứng trên chót núi, đương ngó khắp nơi, thấy Bát Giới nhảy bổ lên núi nói rằng:

- Anh ôi, đi về cho rảnh! Yêu tinh dữ tợn quá chừng!

Tôn Hành Giả hỏi:

- Nó dữ làm sao?

Bát Giới nói:

- Có hai con nữ quái đi gánh nước, tôi mới kêu nó một tiếng mà chúng nó trở đòn đánh đập đầu tôi tới ba bốn cái !

Tôn Hành Giả hỏi:

- Người nói làm sao?

Bát Giới nói:

- Tôi kêu bằng yêu quái .

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Nó đánh mấy cái không có bao nhiêu, đáng lẽ khổ thêm ít cái nữa mới đáng .

Bát Giới nói:

- Cảm ơn anh rất nhiều! Cái đầu tôi đã có u có nân, anh còn muốn bảo đánh thêm nữa .

Tôn Hành Giả nói:

- Mềm mỏng muôn trùng cũng tới, nghinh ngang tắc bước khó đời. Mình là sãi phương xa, nó là yêu có chủ, đầu người có tám cánh tay đi nữa, cũng phải kêu tên nó một đôi lời! Chớ kêu nó bằng yêu quái, thì nó không khở óc làm sao? Bởi không biết chữ lễ nhạc vi tiên, mới bị khở như vậy!

Bát Giới nói:

- Thiệt tôi không biết ngay!

Tôn Hành Giả nói:

- Người không biết lễ, ta chẳng nói làm chi, song người ở núi tự hồi nhỏ, ăn thịt người không biết bao nhiêu, núi non rừng rú đều từng trải, người có biết hai thứ cây này chăng?

Bát Giới hỏi:

- Hai thứ cây chi?

Tôn Hành Giả nói:

- Cây đằng với cây dương .

Bát Giới nói:

- Lạ gì hai cây ấy mà không biết? Cây đằng cứng hết sức, cây dương dẻo vô cùng .

Tôn Hành Giả nói:

- Phải, bởi tánh cây dương dẻo mềm, nên thợ mộc chạm trổ lên cột phật cột thánh, rồi lại quang thép bằng vàng, để thờ phượng hương đèn chẳng đứt. Còn cây đằng tánh cứng cối lăm, nên mấy lò dầu dùng nó mà làm bông đóng đầu, lại bắt niền trên đầu cho chắc nữa, ngày nào cũng bị đóng trên đầu cộp cộp, cho nên tánh cứng cối thì bị chúng đập đầu .

Bát Giới nói:

- Phải chi anh cắt nghĩa lời hay cho tôi nghe trước, có đâu đến nổi u đầu!

Tôn Hành Giả nói:

- Thôi, người xuống hỏi thăm nó cho rõ gốc ngọn ra thể nào?

Bát Giới nói:

- Nó đã biết mặt tôi rồi, kẻ nào hỏi thăm đặng. Hoặc là anh chê ít, nên gạt cho nó đánh thêm chăng?

Tôn Hành Giả nói:

- Người giả hình khác mà đi thì vô sự .

Bát Giới nói:

- Phải, song chẳng biết hỏi cách làm sao là phải lễ, xin anh dạy giùm trước cho rành .

Tôn Hành Giả nói:

- Người xá nó một cái, rồi nhắm chừng nó nhỏ hơn mình thì kêu bằng cô, nó lớn hơn mình một hai tuổi thì kêu bằng chị, nếu lớn quá thì kêu bằng bà, rồi hỏi thăm cho ra mối .

Bát Giới cười rằng:

- Nhìn bà con với yêu làm chi, mà hỏi nhiều chuyện quá .

Tôn Hành Giả nói:

- Không nhìn bà con, ấy là kêu tung mà thám thính cho rõ nếu có thầy mình trong

động thì sẽ ra tay, bằng không sẽ đi tìm động khác kéo trễ .

Bát Giới nói phải. Liền dắt đỉnh ba vào lưng, dùn mình biến ra Hòa Thượng đen và mặt, đi xăng xái lại chỗ giếng, liền bái cặp nữ quái mà nói rằng:

- Bần tăng kính chào hai bà .

Cặp nữ quái nói:

- Ông thầy này biết điều lắm?

Liền niềm nở hỏi rằng:

- Thầy ở đâu đến đây?

Bát Giới nói:

- Ở kia đến đây!

Cặp nữ quái hỏi :

- Rồi đi về đâu?

Bát Giới nói:

- Rồi đi về đó!

Cặp nữ quái nực cười thâm, hỏi rằng:

- Thầy tên họ chi?

Bát Giới nói:

- Tôi tên họ chi!

Cặp nữ quái nực cười nói rằng:

- Hòa Thượng này phải thế, song ít oi quá, cứ nói lời thôi! Hỏi tiếng thứ gì cứ nói tiếng nấy! Bát Giới hỏi:

- Hai bà khiêng nước làm chi?

Cặp nữ quái nói:

- Thầy không rõ, nguyên phu nhân tôi mới đặt Đường Tăng hồi hôm, đem về động thiết đãi, bà tôi chê nước trong động không sạch, nên sai chị em tôi đi khiêng nước giếng này, đặt dọn đám cưới cho tử tế, tính đêm nay nhập phòng .

Bát Giới nghe nói vừa dứt lời, liền chạy đông lên núi kêu lớn nói rằng:

- Sa hòa thượng, đem gói đồ ra đây đặt chia hai cho rảnh .

Sa Tăng hỏi:

- Chia đồ hành lý làm chi?

Bát Giới nói:

- Sư phụ đã thành phân với yêu tinh, anh em mình cũng như chia đồ về mà làm ăn, còn trông gì đi thỉnh kinh nữa .

Tôn Hành Giả nạt rằng:

- Người nói xàm đã quen miệng! Sư phụ bị yêu bắt về động, ngồi trong ta cứu cũng mỗi một, lẽ nào thành thân với yêu mà người tính như vậy?

Bát Giới nói:

- Không tính như vậy, bây giờ mới tính làm sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Khó gì, chúng ta bắt mò theo hai đứa khiêng nước vào động, đồng ra tay bắt nó mà

cứu thầy .

Bát Giới y lời ba anh em theo đặng vài mươi dặm, ngó thấy hai con khiêng nước đầu mất!

Bát Giới kinh hãi nói rằng:

- Châu ôi! Thầy bị ma ban ngày nó bắt rồi .

Tôn Hành Giả hỏi:

- Sao ngươi biết?

Bát Giới nói:

- Hai đứa khiêng nước đi trước phải đến thế, ai dè nó biến mất, không phải ma ban ngày sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Có khi nó chun vô động thì phải, để ta xem lại thử coi .

Nói rồi nhướng cặp mắt lửa tròng vàng ngó cùng không thấy hai con nữ quái, cũng không thấy động ở đâu, chỉ thấy có một tấm bia khắc sáu chữ rằng: "Hảm Không son, Vô Đề động "

Tôn Hành Giả mừng rỡ nói rằng:

- Anh em ôi! động yêu tại nười đó song không biết cửa động ở đâu .

Nói rồi kéo nhau đến đó, thấy có lót một tấm đá vuông vức gần mười dặm đường, chính giữa có lỗ bằng cái mái , ngó xuống thăm thăm mù mù.

Bát Giới nói:

- Anh ôi! Miệng động tại đó?

Tôn Hành Giả dòm xuống nói rằng:

- Lạ quá, lạ quá. Ta từ khi bảo hộ thầy đến nay chưa hề thấy động yêu nào như vậy.

Bát Giới, ngươi xuống thăm coi thử thể nào?

Bát Giới lắc đầu nói:

- Không dám không dám! Nếu tôi rớt xuống hang này, cầu ba năm mới tới đáy .

Tôn Hành nói:

- Lẽ nào sâu quá như vậy .

Bát Giới nói:

- Anh em lại kỹ mà coi .

Tôn Hành Giả dòm thấy thăm thăm phỏng ước sau hơn ba trăm dặm. Day lại nói với Bát Giới rằng:

- Thiệt sâu quá!

Bát Giới nói:

- Thôi trở về cho rảnh, cứ không đặng thầy đâu .

Tôn Hành Giả nói:

- Đừng nói hơi làm biếng như vậy, lẽ nào sợ khó nhọc mà bỏ thầy. Thôi hai đứa bây giữ miệng hang, để Lão Tôn thám thính thử, nếu có thầy dưới hang này, thì ta đánh đuổi yêu tinh ra, hai đứa bây chặn ngạch mà đập chết ta sẽ cứu thầy lên .

Hai người đồng dạ dạ.

Khi ấy Tôn Hành Giả co giò nhảy xuống hang, giây phút tới đáy, thấy sáng như thường, khiêng hoa tươi tốt.

Tôn Hành Giả khen rằng:

- Như vậy thật là cõi quý , động bấu trong đời, không nhường Thủy Liêm Động .

Xảy thấy cái tòa nhà ba nóc, cửa ngõ nghiêm trang, trước tòng rậm rịt, xung quanh nhà cửa rất đông.

Tôn Hành Giả nghĩ rằng:

- Chắc là chỗ yêu ở, để mình biến hóa ra con lân xanh, sẽ lén bay vào lầu ấy .

Thấy người con gái ngồi tại nhà mát xinh tốt bằng mười đóa bị trói, thật là nguyệt thẹn hoa nhường Tôn Hành Giả đậu xa xa coi thử.

Giây phút nghe nàng ấy nói rằng:

- Mấy đóa a hoàn dọn cơm chay lập tức, đừng ta ăn với Đường Ca sẽ vầy duyên Tàn Tẩn .

Tôn Hành Giả cười thầm rằng:

- Để ta vào thăm ý sư phụ như thế nào .

Liên bay vào trong, thấy Tam Tạng làm thỉnh, châu mày ngồi trên niệm.

Tôn Hành Giả bay lên đậu trên đầu Tam Tạng mà kêu thầy, Tam Tạng biết tiếng, liền nói nhỏ rằng:

- Đồ đệ ôi, rán cứu thầy vớ!

Tôn Hành Giả nói:

- Nó ăn thịt hay sao mà cứu, thiệt tình nó dọn tiệc động phòng nếu thầy ở với nó có con cái ra thì nổi dòng Hòa Thượng, có can chi mà ưu phiền .

Tam Tạng nghiêng rằng nói:

- Ta từ bé tới lớn chẳng có lòng tà. Nếu bây giờ ta chịu với yêu tinh thề phải đọa luôn dưới địa ngục .

Tôn Hành Giả nói:

- Thầy đừng thề thốt làm chi, đã thiệt tình tôi dắt ra khỏi động .

Tam Tạng nói:

- Đường vào động ta đã quên rồi !

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Chẳng phải là quên, dầu nhớ đi cũng không đặng, bởi khi vào động thì ở trên miệng hang chun xuống, còn bây giờ ở dưới nhảy lên, nếu may mà nhảy lên ngay miệng hang thì ra đặng, bằng rủi ro đụng đầu nhắm đá cũng bể đầu, nếu nhảy không khỏi miệng hang té xuống cũng dập mặt!

Tam Tạng nói:

- Khó lòng như vậy biết tính làm sao?

Tôn Hành Giả nói:

- Không hề gì đâu, yêu tinh đã dọn rượu mà đãi thầy, thầy phải dùng đỡ một chén.

Rồi rót một chén cho có bột, dâng tôi hóa làm con bồ hoang bay vào trong bụng mà làm lung, phải trừ nó thì cứu thầy mớiặng .

Tam Tạng ừ ừ, rồi hỏi Hành Giả đi theo.

Giây phút nàng ấy vào mở cửa kêu rằng:

- Trưởng Lão ôi!

Tam Tạng không thềm lên tiếng, nó kêu một lần nữa .

Tam Tạng nói:

- Có tôi đây .

Nàng ấy vào đỡ Tam Tạng dắt ra bắt tay choàng vai, làm nhiều màu yêu dấu.

Tam Tạng thấy nó tỏ tình trắng gió ấp má kề vai, áo cà sa thấm dầu thơm, lòng càng chua xót.

Khi dắt Tam Tạng đến nhà mát, nàng ấy liền hỏi rằng:

- Tôi dọn tiệc rượu, xin mời thầy uống cho vui!

Tam Tạng nói:

- Bần tăng ăn chay từ thuở nhỏ .

Nàng ấy nói:

- Tôi biết thầy không ăn mặn, nên dọn tiệc chay, lại sai gánh nước trên giếng cao, cách chơn núi mấy thước, là có ý dùng nước sạch sẽ, nên không đựng nước dưới này .

Nói rồi rót rượu đưa cho Tam Tạng và thưa rằng:

- Xin anh uống chén rượu này, rồi sẽ động phòng hoa chúc .

Tam Tạng mắc cỡ, rần bưng chén rượu mà bần dùng.

Xảy nghe tiếng Hành Giả nói bên tai rằng:

- Không hề gì đâu, nó là rượu nho, uống một chun cũng không lỗi .

Tam Tạng túng phải uống.

Rồi rót một chung rượu, nổi bột vun.

Tôn Hành Giả đã hiện ra con bồ hong bay vào dưới bột rượu.

Tam Tạng đưa rượu cho nàng ấy, nàng ấy bưng chén rượu để xuống bái Tam Tạng vài cái mà nói chuyện tạ ơn, rồi mới bưng chén rượu lên thì bột đã tan hết, ngó thấy con bồ hong trong chung rượu, nó cũng không dè Hành Giả hóa ra, nó lấy móng tay út vớt con bồ hong mà rảy đi.

Khi ấy Tôn Hành Giả thấy việc không xong nhắm khó vô bụng nó, liền biến ra con ó già bay đại vô, cào đồ hết bàn tiệc chén đĩa bẻ hết trơn, rồi xốt Tam Tạng mà bay.

Nàng ấy kinh hồn run lập cập, ôm Tam Tạng kéo lại nói rằng:

- Anh ôi! Con ó già ở đâu bay vào đó?

Tam Tạng nói:

- Bần tăng không biết .

Nàng ấy nói:

- Tôi hết lòng lo dọn tiệc chay mà động phòng hoa chúc. Không biết con ó mắc tôi ở đâu bay tới, đập bể hết đồ .

Các tiểu quái thưa rằng:

- Phu nhơn ôi! Những đồ chay đổ xuống đất rồi, chắc là không dùng đặng .

Nàng ấy nói:

- Ta biết rồi, chắc là ép Đường Tăng động phòng, nên trời khiến con ó xuống phá đám. Thôi chúng bây lượm đồ bể bỏ đi, dọn tiệc mặn cho tử tế, ta chỉ trời làm chứng, chỉ đất làm mai, mà thành thân với Đường Tăng kéo trẻ ngày tốt .

Nói rồi dắt Tam Tạng về phòng bên đông, đóng cửa lại như cũ.

Còn Tôn Hành Giả bay đến cửa động, hiện hình kêu mở cửa, Bát Giới, Sa Tăng đương chong đình ba và hờm gây tại miệng hang mà chờ yêu quái, nên nghe kêu liền dẹp đồ binh khí, Tôn Hành Giả liền nhảy lên.

Bát Giới hỏi thăm kỹ lưỡng, Tôn Hành Giả thuật chuyện lại, rồi dặn rằng:

- Thôi hai em gìn giữ cửa động cho kỹ càng, để ta đi chuyến này chắc cứu đặng sư phụ .

Dặn rồi hóa ra con lằn xanh bay xuống đậu trên cửa lầu mà nghe ngóng. Thấy nàng ấy đương thờ hào hên, hỏi lũ nữ quái dọn tiệc mặn, đặng chỉ trời đất thề thốt mà thành thân với Đường Tăng .

Tôn Hành Giả nghe nói cười thầm rằng:

- Con tinh cái không biết hổ thẹn, giữa ban ngày dám bắt sãi mà làm chồng, để Lão Tôn vào thăm sư phụ ra thế nào .

Nghĩ rồi bay qua phòng bên đông, thấy thầy đương ngồi khóc.

Tôn Hành Giả bay lên trên đầu Tam Tạng mà kêu bớ thầy.

Tam Tạng biết tiếng bèn đứng dậy trách rằng:

- Người biến ra con ó mà đập đồ nó làm chi. Làm cho nó nổi nóng muốn thề thốt gọi là mà thành thân lấy đặng, bây giờ mới tính làm sao?

Tôn Hành Giả cười rằng:

- Xin thầy đừng trách móc làm chi, tôi có phương cứu được .

Tam Tạng hỏi:

- Làm sao mà cứu ta?

Tôn Hành Giả nói:

- Khi tôi bay ra ngoài thấy phía sau có một vườn hoa. Vậy thời thầy gạt nó tới vườn hoa mà ngoạn kiếng, đi tới cây đào rồi đứng lại, đặng tôi nhảy lên nhánh đào, biến làm trái đào chín đỏ, thầy sẽ hái mà đưa cho nó, sao nó cũng hái trái khác mà đưa cho thầy. Sao thầy cũng nhượng trái đào chín đỏ cho nó, hễ nó đưa vào miệng, thì tôi vô bụng nó tức thời; sẽ bứt ruột gan nó, rồi đâm lủng bụng nó mà ra thì cứu thầy mới đặng .

- Tam Tạng nói:

- Người có tài thì đánh với nó cũng đặng lại phải chun vào bụng nó làm chi?

Tôn Hành Giả thưa rằng:

- Thầy không biết cái động, nên nói như vậy cũng phải. Nếu dễ đi ra đi vào, thì đánh với nó mới đặng, bởi vì khó nổi ra vào, nên đấu lực không tiện, phải làm thế ấy mới xong .

Tam Tạng gật đầu nghe lời; thầy trò bàn luận xong xả, Tam Tạng vịn cây song mà kêu rằng:

- Bớ nàng, bớ nàng!

Nàng ấy nghe kêu mừng rỡ, chạy lại hỏi rằng:

- Anh kêu tôi có chuyện chi?

Tam Tạng nói:

- Nàng ôi! Bấy lâu ta đi Tây Phương đã mỏi mệt, nên bữa hôm tại chùa Trấn Hải, mang bình phương phong mới vừa khá khá. Kề nhờ nàng dắt ta đi dạo chỗ nào cho giải khuây .

Nàng ấy mừng rỡ nói rằng:

- Anh muốn giải muộn, thì theo tôi đi dạo vườn hoa .

Nói rồi sai tiểu yêu mở cửa vườn và quét đường đi cho sạch sẽ.

Nàng ấy mở cửa phòng, đỡ Tam Tạng ra.

Mấy con nữ quái đồng theo hầu hạ ra vườn.

Nàng ấy nói nhỏ với Tam Tạng rằng:

- Anh ôi! Dạo vườn này giải khuây cũng đặng .

Tam Tạng cũng dắt tay đi ngoạn kiếng, thấy nhiều bông tốt lạ lùng.

Qua khỏi nhà mát ngó thấy đám đào.

Tôn Hành Giả nhảy lên nhánh đào, dòn mình hóa ra trái đào chín đỏ.

Tam Tạng nói với nàng ấy rằng:

- Nàng ôi! Trong vườn hoa thơm, trên nhành trái chín, sao đào trái đỏ trái xanh, không đều một lượt?

Nàng ấy cười rằng:

- Nếu trời không âm dương thì mặt nhật nguyệt không tỏ. Nếu đất không âm dương thì cỏ cây không mọc. Nếu người không âm dương thì không sanh con cái. Nên cây đào này có trái nào có hơi mặt nhật chiều thường thì nó chín trước, nên sắc đỏ, còn những trái ít hứng nắng là còn non, nên sắc xanh. Ấy là âm khí dương làm ra như vậy .

Tam Tạng nói:

- Nhờ ơn nàng chỉ vẽ .

Nói rồi bước với hái trái đào chín.

Còn nàng ấy hái trái đào xanh.

Tam Tạng hái và đưa trái đào ấy mà nói rằng:

- Nàng ưa màu sắc, xin ăn trái đào chín này. Đưa trái đào xanh cho tôi dùng .

Nàng ấy mừng thầm rằng:

- Hòa Thượng tử tế lắm, thiệt là kẻ có tình, chưa làm vợ chồng mà ân tình thế ấy .

Tam Tạng liền lấy trái đào xanh ăn phứt, nàng ấy mừng rỡ mới cắn trái đào đỏ chưa kịp nhai, Tôn Hành Giả nóng nảy quá chừng, liền chun tuốt vào bụng.

Nàng ấy kinh hãi nói rằng:

- Thầy ôi! Trái đào chưa kịp nhai, sao nó chạy vô bụng .

Tam Tạng nói:

- Tại mình môn ăn thử trái đào mùa, và tại nó còn nhỏ nên chạy tuốt .

Khi ấy Tôn Hành Giả hiện nguyên hình trong bụng nó mà kêu lớn rằng:

- Thầy ôi, thầy đừng nói chuyện với nó. Tôi đã làm đặng việc rồi .

Tam Tạng nói:

- Đồ đệ ôi, làm nhơn cho nó một chút .

Nàng ấy hỏi:

- Thầy nói chuyện với ai đó?

Tam Tạng nói:

- Ta nói chuyện với đệ tử ta là Tôn Ngộ Không .

Nàng ấy hỏi:

- Tôn Ngộ Không ở đâu?

Tam Tạng nói:

- Ở trong bụng nàng, ấy là trái táo nàng ăn hồi nãy .

Nàng ấy kinh hãi nói:

- Thôi thôi ta chắc là phải chết! Tôn Hành Giả ôi, người làm trăm phương ngàn kế, quyết vô bụng ta làm chi?

Tôn Hành Giả nói:

- Cũng không làm chi lắm. Một là ăn gan ăn phổi, và ăn trái tim của ngươi, vì trái tim ngươi có ba sợi lông và bảy cái lỗ, hai cái móc hết ruột, để một cái bông không như cái mỏ mà thôi . Nàng ấy nghe nói thất sắc.

Tôn Hành Giả nhào lộn múa men, đánh quờn đánh võ, nhảy nhót một hồi, thiếu chút nữa mà lủng da bụng.

Nàng ấy đau quá ngã lăn chết giắc.

Tôn Hành Giả thấy nó làm thỉnh nằm ngay hết thở, tưởng đã chết rồi, nên không đánh đập nữa. Chẳng ngờ nó tỉnh dần bắt hơi thở đặng, liền kêu lớn rằng:

- Trẻ nhỏ đi đâu hết?

(Nguyên mấy con nữ quái ấy biết chuyện lắm, nên đưa hai người tới cửa vườn huê, rồi không theo nữa, có ý để hai người đàm đạo với nhau).

Đến nay nghe tiếng kêu, nên các nữ quái đều chạy đến hỏi rằng:

- Phu nhơn làm sao mà rên dữ vậy. Hay là đau bụng quá nên thất sắc chẳng?

Vừa nói vừa đỡ dậy.

Nàng ấy nói:

- Không phải đau bụng, thiệt là trong bụng có người ta. Thôi thôi, các ngươi khiêng Hòa Thượng này đưa ra khỏi động cho rảnh .

Các nữ quái áp lại muốn khiêng Tam Tạng.

Tôn Hành Giả ở trong bụng kêu lớn rằng:

- Không chịu ai khiêng, người phải công thầy ta đưa lên khỏi cửa động, thì ta tha tội .

Nàng ấy sợ chết, phải công Tam Tạng mà đi.

Các nữ quái chạy theo hỏi rằng:

- Phu nưn trả lại hay sao?

Nàng ấy nói:

- Miễn là còn thân thì có chồng, còn da thì lông mọc, thà trả người lại, sau kiếm người khác, có khó gì .

Nói rồi nổi hào quang bay đến miệng hang, nghe tiếng nói giáo khoa lảng cảng.

Tam Tạng hỏi:

- Ai làm giống gì đó?

Tôn Hành Giả nói:

- Chắc là Sa Tăng khưn bửu tượng. Bát Giới đập đnh ba. Thầy hãy kêu một tiếng kéo chúng nó ngờ là yêu quái mà đánh lầm .

Tam Tạng liền kêu, Bát Giới nghe tiếng, liền nói với Sa Tăng rằng:

- Sư phụ lên đó .

Hai người dẹp đnh ba và bửu tượng, kẻ nàng ấy công Tam Tạng lên, anh em thấy mặt thầy, xúm lại mừng quỳnh.

Hết Hồi 82 - Tây Du Ký - Ngô Thừa Ân

[Xem Hồi 83](#)